

FLORENTINA MUȘAT

PÂNZE DE CATARSIS

 LUMEN

www.EdituraLumen.ro

Florentina MUȘAT

Pânze de catarsis

Lumen

Iași,
2010

FLORENTINA MUȘAT
PÂNZE DE CATARSIS

Editura Lumen este acreditată CNCIS SUB NR. 003
Iași, Țepeș Vodă, nr. 2

edituralumen@gmail.com
grafica.redactia.lumen@gmail.com
prlumen@gmail.com

www.edituralumen.ro
www.librariavirtuala.com

Consilier Editorial: Dr. Antonio SANDU
Redactor: Simona PONEA
Copertă: Cristian UȘURELU

Colecția: Literatură

Reproducerea oricărei părți din prezentul volum prin fotocopiere, scanare, multiplicare neautorizată indiferent de mediul de transmitere este interzisă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUȘAT, FLORENTINA

Pânze de catarsis / Florentina Mușat. - Iași : Lumen,
2010

ISBN 978-973-166-209-1

821.135.1-32

Florentina MUȘAT

Pânze de catarsis

Lumen

Iași,
2010

**Pagin 1 sat
goal inten ionat**

Cuprins:

Sevraj literar.....	7
Ruga florilor de mucegai.....	9
Morboasa viziune	29
Elegia insomniei acefale.....	31
Nori în cădere	39
Rătăciți printre vârtejuri de vise.....	45
II.....	47
III.....	51
IV.....	55
V.....	56
Terționarele moire.....	61
Obsoletul muritor și rapsodia singurățății.....	67
Experiența blues	73
Deșert al adiaforiei.....	77
Vremelnicele cărări.....	83
Anotimpuri imateriale	87
I. Anotimpul involutelor memorii.....	87
II. Anotimpul căderii.....	89
III. Anotimpul zborului.....	91
IV. Anotimpul apter al tăcerilor	93
Jocuri cu verde amar	95
Frânt de culmi.....	99
Țimpul ce n-a fost	101
Junele făurar	107
Caricaturale poteci.....	117
Scrisoare pentru Andrei.....	121
Visul unui schelet.....	123

Cazna visătorilor	127
Proscris de muze.....	131
Balet anomic.....	137
Sincopatele rațiunii	141
I. Până la declin.....	141
II. Eresul.....	144
Neliniști în târzie.....	147
Ansamblu asonant de cugete	151

Sevraj literar

Am încercat mereu să dau un sens cuvintelor, fie ele rostite, sau scrise, superflue, sau sinuoase și greu de reținut, și în scurt timp am transformat acest lucru în neasemuita menire, dar spre siderarea mea ambiguă, nu am reușit întotdeauna, iar uneori ele îmi deveneau un simulacru, și mă înlănțuiau inextricabil ca-ntr-o imprecăție prodigioasă, ce-mi frământa gândurile.

Ori de câte ori am crezut că ele îmi aparțin, s-au strâns interaliat, ticsindu-se la mine-n minte, ca și cum ar fi fost a lor, și au complotat malițios împotriva mea, să-mi demonstreze n-am dreptate, dacă așa vor ele, iar eu plecam smerită fruntea sub cabalistica lor înrăurire, de fiecare dată.

M-am întrebat de multe ori, ce ne-am fi făcut fără de cuvinte. Gândim, și scriem în cuvinte, desenăm și cântăm în cuvinte, râdem și plângem pentru ele, întru ele, sau din cauza lor, căci și faptele tot prin ele se petrec, până și cele desprinse de sub nimbul intempestiv al imboldului primordial. Dar noi, cel mai adesea, nu vedem, că ele nu ne-ar face rău, decât dacă n-ar mai fi.

Când cuvintele mor, adică sunt adâncite printre neguri opale de amintiri încețoșate, devin sepulcre, și chiar de noi nu știm, le aducem omagii și jerbe de surâsuri delirante, sau de lacrimi de lămâie. În sinea noastră, când deplângem lacustru fapte, deplângem cuvinte în recviemuri amfigurice.

Mai sunt și acele nopți când cuvintele inundă tăcerile, și sunt confesate lucruri ce-ar fi trebuit să rămână numai pentru noi, deșertificându-ne-n patos trăirile febrile.

Uneori chipurile și buzele care nu se unduiesc în vorbe, sunt și ele cuvinte comatoase, și nedefulate. Uneori bătrânul morbos, și ostoit, cu buze și mâini ferecate de neputință, e și el tot un cuvânt, unul senescent ce și-a strecurat viața prin timp, adunând nostalgii în regrete, și râsete în surâsuri.

Cărțile ale căror pagini nu se mai deschid, curcubeul care nu mai apare după fiecare ploaie, dispându-se deasupra norilor, gândurile pe care nici măcar tu nu ți le mai asculți, oamenii ale căror chipuri nu ți le mai amintești, inimile ale căror băți le refuzi cu temeritate, sunt și ele cuvinte.

Tăcerile scabroase, primul scâncet; tot cuvinte, cuvinte înfundate de neputința cadaverică de a articula.

Ruga florilor de mucegai

Rugina cilibie a florilor de mucegai se înfiripa printre cărămizile zidului. Era atât de ancestral încât se părea că anii ar fi mușcat din el, cu dinții înveninați de atropină, iar vânturile i-ar fi sorbit adefag vlavia.

Aproape împământate, florile se întindeau pe înaltul zidului, înghesuinde-se ca-ntr-un adevărat pugilat. Se strecurau febril printre crăpături, ferindu-se de lumina sporadică a soarelui, care nu-și dorea decât să deștepte pâlcurile de verde crud, din hibernânda amorțeală.

Temelia zidului avea aspectul unui vânat sepulcru, căci acolo jos, florile erau aproape una cu pământul. Pătrunseseră în pământ, infiltrându-se odată cu hialinele cristale de grindină.

Mă preumblam aiurea împrejmuid zidul cu pași topiți de fierbânțeala pământului, priveam siderat cum zidul se înălța grandios în văzduh, străpungând până-n lapisul norilor.

Eram tot mai convins că înainte de lume, de viață, moirele și-au prins mâinile într-un cadril, sfințind locul cu suflări demiurgice, apoi l-au purtat pe culmile cele mai înalte, unde cu greu ar fi putut ajunge picior de om.

Dar locul nu-și era doar el sieși, ci avea schimnicul lui. L-am văzut din depărtare, și arăta precum un vârstnic cabotin, cu siluetă costelivă. Când m-am apropiat, i-am văzut buzele înghețate într-o grimasă, și ochii jubilând a nebunie. Avea fruntea lată a unui om vantos, cu riduri ce-i

atârnau deasupra sprâncenelor negre precum tulburi adâncimi ale minții. Genele îi erau scurte, și arse. Privirea i se încorda mefistofelic, răspândind lumini fulminante ce scânteiau în jurul lui.

Chipul îi era bătrân, însă părul îi era lung cât să-i acopere umerii ascuțiți, și negru cât să-i transforme chipul într-o noapte adâncă și înghețată de iarnă.

În loc de mână avea o pensulă, pe care o agita cu repeziciune, pictând pe o pânză de văzduh, involburat cuvânt fără de faptă.

Nu vorbea mult. Uneori limba arsă de nesomn i se descleșta în onomatopee, sau fraze elucubrante.

Dinspre amurg soarele vesperal își ascundea razele, rămânând un rotund mare și rubicond, suspendat pe bolta cerului, care-și pastela aripile cu griuri; dinspre zid spre miezul nopții, anahoretul își înmuia pensula în nisip, și picta neostoit alături de florile de mucegai, mici pânze ramificate uniforme.

Înfierarea neliniștii era vădită în toată înfățișarea sa. Avea mișcări impulsive, și versatile, iar chipul oscila hirsut din secundă în secundă.

Mi-am trecut vârfurile degetelor pe o porțiune de zid, iar mucegaiul și-a închis florile, ingrămădindu-se și mai adânc printre cărămizi, vrând parcă să devină o parte intrinsecă structurii zidului.

Anxietatea mă ținea de braț, clătînându-mi capul psihedelic, într-o mișcare lascivă. Pământul îmi fugea de sub picioare, precum o mantie care alunecând, dezvăluie vidul.

Într-o mișcare deznădăjduită mi-am încleștat mâinile în zid, căci simțeam tot mai dureros cum capul mi

se desprinde de trunchi și cum picioarele îmi aleargă de aiurea.

Mi-am adunat veleitarea fir cu fir, am făcut din ea un ghem alb, și l-am vârat în buzunar.

Când mi-am întors spatele ca de plecare, mi-a strigat de peste umăr:

– Să te întorci!

– Poate n-am să mai vin...i-am spus, înaintând cu pași încrucișați.

– Ai să te întorci! Nu poți altfel... Nici eu nu pot altfel.

Așa a fost prima zi când am venit. Au mai fost și altele la fel. Zile strălucind sub alb cadaveric, și zile orbindu-mă de întuneric.

Atunci am decis să merg acasă. M-am pierdut prin desișurile pădurilor, mi-am rupt coastele, și brațele înnotând în ape limpezi.

Când am ajuns acasă, vlăguit de voință, și ostoit, i-am zărit chipul placid, și privirea-i arzătoare. Mă aștepta ca de obicei, colorând tăceri, urmându-mi înfrigurată pașii ce înaintau pe o stradă acum străină mie.

Orașul era trist, și mirosea a ars. Mașinile tușeau plictisite pâlcuri negre de fum cu mirosuri putrezite, iar oamenii își deschideau agasați umbrelele. Cu toții priveau asfaltul umed lucind sub picături de ploaie, aruncând priviri sagace portretelor ce se conturau furtiv în apa tulbure a băltoacilor.

Urcam reiterat aceleași trepte, și deshideam aceleași uși, să cuprind în brațe silueta fragilă dintotdeauna, să mângâi același chip cu zâmbete amare de fericire, și să-i inspir parfumul juisant ce mă ducea mereu cu gândul la dimineața de vară.

Era toată numai inimă și îngăduință, teamă și hotărâre. Un trup mlădiu, cu umeri lași și rotunzi, cu mâini spelbe și mișcări voluptoase.

Purta nimbul jovialității. Ea era ecoul afabil al primelor gesturi de iubire.

– Îți mai amintești de acel miez de noapte când acele ceasornicului băteau ca de răscruce, când ne-ai împachetat amintirile într-o valiză neagră ca de doliu, și ai spus ca pleci? Când mi-ai spus că nu va mai rămâne nimic din tine-n lumea mea?

Biată Iulie, mă gândeam. Care suflet cald ar mai fi stat suspendat în neștiință ceasuri întregi să mă aștepte, cu lacrimi opaline-n ochi, ce-i plouau obrazii, coborând unduitor pe gât, către șolduri, conturându-i coastele, alunecându-i către glezne?

Și-mi era atât de ușor să smulg un surâs de pe chipul ei. Își uitase vârsta, uitase să-și epateze tinerețea tumultuoasă.

– Nu ai plecat! Trebuie să fii nebun să crezi că sufletul și trupul tău se vor desprinde vreodată de mine.

Câtă dreptate avea. De câte ori mi-a spus că numai în mine se încrede nestrămutat, ca dacă n-am fi noi, ar însemna să se piardă. Știa la fel de bine cum știam și eu, ca n-are niciun sens să exiști pentru cineva, dacă nu exiști trăind.

În acea seară nu i-am vorbit, și nici ea n-a mai spus nimic. Îmi răsuca între degete șuvițele de păr, ca și cum ar fi fost ale ei.

Obscurantismul acelei nopți m-a purtat pe aripile de nea ale acalmiei, deși n-am închis un ochi. Îi vegheam somnul tulbure, și mi se părea că acel moment e ultimul timp rămas. Ultimul nostru timp rămas.

Urmăream umbra acului de pendulă în clarobscurul încăperii, și mi se părea că din clipă-n clipă acul se va opri, și va mai bate doar umbra lui.

Am privit din nou răsăritul, cu nările înfundate de mirosul ei, pentru că ea era Iulie, ea era vara mea în orice anotimp, precum sunt frunzele umbrele pentru copaci, pe timp de toamnă.

Privind-o avid, vedeam cum mijesc doi sori albaștri dintre pleoape, lucind în ape verzi.

M-am ridicat și am început să mă îmbrac, dar și de data aceasta vocea ei mi-a răsărit inopinat din urechi:

– Pleci iarăși...

Nu doream să-i vorbesc, dar mi-am răscolit mîntea de câteva cuvinte afundate undeva:

– Ce de trist e astăzi Iulie, și totul pare vesel! Ce-ar fi să nu mai vorbim, nici tu, nici eu, să nu se mai modeleze pânze mincinoase între noi. Nu mai râde și nici nu-mi mai zâmbi, să nu-ți mai privesc chipul de plastelină crispându-se sub măști.

A tăcut, și dintr-un gest ce vădea umiliința, și-a desprins brațele, și le-a întins către mine. I-am cuprins trupul precum cel al unei fanteze, într-o îmbrățișare indolentă. Cândva i-am promis că niciodată cuvintele mele nu-i vor provoca suferință... poate doar tăcerile.

Am ieșit închizând ușa domol, ca plecarea mea să nu provoace prea mare zarvă în sufletul ei.

Simțeam atâta repulsie față de mine. Știam că se va ridica greoi din pat, își va face o ceașcă de ceai să-i încălzească mâinile de un rece cadaveric, și se va așeza din nou în fața ferestrei, ținându-și mâna agățată de perdea, urmându-mi pașii cu gândul, numărând depărtările.

Când am ieșit în stradă am inspirat până în străfundul plămânilor aerul abject și poluat al orașului.

Nu mă întrebasesc unde plec iar, și mi-am dat seama că voi străbate aiurea străzile, până când aglomerațiile mă vor sufoca, și ploaia îmi va pătrunde în fiecare celulă a corpului.

Aceeași oameni din fiecare zi. Ancilare ale destinului îndreptându-se ritos spre neantul lor, făcând același număr de pași, pe mereu aceleași alei. Aș fi putut și eu să-i urmez, dar nu am vrut să pășesc pe aceleași urme bătătorite, pașii purtându-mă în locul unde sunt cei care pleacă.

O ceață groasă împânzea atmosfera. Trenurile se opreau molcom, și plecau în viteză, trecându-mi fugitiv pe dinaintea ochilor, încordați într-o privire înveninată de repulsie.

Dincolo de șine se balansau copaci foșnind a jale, sub înrăurirea vântului ce le devenise dirijor. Ar fi fost atât de stingher dacă vocea aceea fonfă care anunța sosirile și plecările trenurilor, ar fi tăcut.

Peisajul mi se părea la fel de jalnic precum un tablou pasișat, al unui neofit poltron.

Am așteptat un sfert de ceas la coada unui ghișeu. O voce ca dintr-o altă lume mi-a spulberat momentul de reverie.

– Până unde să fie? întrebă cucoana îmbrăcată sumar, dinapoia peretelui de sticlă. Simțeam în capul pieptului o greață abominabilă privind-i buzele carnoase cum se unduiesc în silabe, și mâinile onctuoase ce se mișcau lubric în gesticulații.

– Nu știi, doamnă! Un bilet de dus, că de întors nu știu dacă mă mai întorc.

Mă privi frapată pe sub ramele ochelarilor cu lentile groase, și aburite, afișând un rictus dezgustat. Îmi aruncă un bilet stacojiu. L-am luat, l-am mototolit în buzunarul de la palton, și am pornit în pas grăbit înapoi pe peron. Mai era un singur tren.

Îi priveam cum alergau bezmetici, care-ncotro, cu bagajele apăsându-i pe umeri. Se inghesuiau în același vagon, agitându-se, și înjurând printre dinți.

Ce bine-ar fi ca nimeni să nu mai pășească, ma gândeam. Să nu mai fie așa plin peste tot. Să nu se mai miște nimeni, ca niciun alt pas să nu mai depindă de pasul lor. Să nu mai pășească mai ales pentru că drumul ce se construiește piatră cu piatră dinaintea lor, li se pare gol, și să nu mai mearga nici înapoi, pentru că acolo sunt oricum prea muți pași păstrați de timp.

Din nou trenul a plecat încărcat cu pasageri, și eu nu m-am urcat. Pleca în viteză, părând că știe încotro se îndreaptă, însă șinea în depărtare, nici măcar nu era toată. Știam că undeva avea să se sfârșească. Știam că trenul se va opri, și unii vor coborî contrariați și vor arunca bolovani mari de noroi în geamul conductorului, iar unii... unii se vor uita dormind în tren.

Aleanul nu mi-a purtat pașii înapoi spre casă, ci spre locul unde-am fost și zilele trecute. În locul pustiu, și vast, cu zidul ilimitat, și anahoretul său.

Când am ajuns, nu mi se părea nimic schimbat, în afară de vreme. Soarele nu-l mai vedeam. Lumina era opalină dinspre asfințit, iar cerul era un vid, ca și cum norii toți s-ar fi vărsat în tumultul unei cascade. Firele de iarbă se uscaseră, plecându-și capul în pământ, iar florile de mucegai înmuguriseră sub atingerea pensulei.

Continuarea acestui volum o puteți lectura achiziționând volumul de pe
www.editorialumen.ro
www.lumenpublishing.com
sau din librăriile noastre partenere.

ISBN 978-166-209-X

Publicat cu finanțarea:
LUMEN
www.EdituraLumen.ro